

der f. Ex. fra et Seminarium i Jylland kommer 20 Elever, saa vilde det jo være besynderligt at fordele deres Examination paa maaskee 20 Dage, fordi deres Efternavne begynde hvert især med et forskjelligt Bogstav. Det er meget naturligt, at man til en vis Grad blander Seminarieeleverne og Privatisterne mellem hinanden, men ogsaa kun til en vis Grad, idet det paa den anden Side ogsaa er rigtigt, at man tager en Deel af dem, der ere underviste sammen, og examinerer dem sammen. Dette letter for det Første Arbejdet ganske særdeles; thi der er visse Særegenheder ved Underviisningen, til hvilke den sælles Examenscommission dog skal tage Hensyn. Naar man paa et Seminarium har læst efter en vis Lærebog, og der altsaa skal examineres med Hensyn til den, medens Privatisterne ere underviste efter andre Lærebøger, saa er det en stor Lettelse at have hver af disse Classer samlet for sig. Men der kommer et andet Hensyn til. Naar man lægger Vægt paa at faae en Examenscommission, saa maa man derved jo ogsaa tænke paa derigjennem at komme til et sandt og correct Billede af, hvorledes Tilstanden er ved Seminarierne; men det affæver man sig fra, naar man saaledes adsplitter Examinationen af de Dimittender, som komme fra de enkelte Seminarier. Tager jeg ikke alle 20, men først 6, derefter andre 6 og sluttelig 8 af disse 20, der ere dimitterede fra et Seminarium, for mig, saa faaer jeg ved at examinere dem et samlet og et saa stort Indtryk, at jeg kan bevare det og combinere det Indtryk, som jeg har faaet af de 6 den ene Dag, med det Indtryk, jeg faaer af de 6 den anden Dag. Men derimod faaer jeg, naar disse 20 skulle examineres adskilt efter Bogstavsfolgen af deres Efternavne, ikke noget bestemt Indtryk af det hele Præg af disse Dimittender med Hensyn til Kundskaber i det Hele og med Hensyn til Færdigheder i visse Fag. Det er derfor, at vi have troet, at denne allerede i sig selv paa Grund af sin Smaalighed forkastelige Bestemmelse burde udgaae. — Til § 5 have

vi i Overensstemmelse med, hvad der blev antydet ved Sagens første Behandling, foreslaaet, at Kirke- og Underviisningsministeren ikke skal danne Mellemledet imellem de enkelte Examinander og Commissionen. Et dansk Ministerium er vel ikke det Samme som en Stormagts Ministerium, men vi bør dog huske paa, at ogsaa vore Ministerier nærmest ere Anstalter for Bestyrelsen af Statens Forretninger paa det øverste Trin, og at vi derfor ikke skulle drage dem ned til ganske smaalige Anliggender og navnlig ikke gjøre dem til Postanstalter. Der blev ved første Behandling bemærket, at, naar man siger, at Ministeriet her skal være Mellemmand, saa vil det ikke sige Andet, end at det skal modtage alle Andragender og sende dem til Commissionens Formand; men jeg vil bede de Herrer, der dog ønske, at vort Skriveri i Administrationen, at Papir- og Blækkforbruget maa aftage, at betænke, hvad det dog i Grunden vil sige. Naar der skal holdes Examen, saa skal, hvis denne Bestemmelse opretholdes, ethvert indkommet Andragende fra en Dimittend journaliseres og samles, og naar der da er indkommet endeel Andragender, sendes de til Commissionens Formand; maaskee mangler der nu ved et af dem enkelte Oplysninger, og Formanden sender det da tilbage til Ministeriet for at faae disse Oplysninger; saa kommer der et Andragende bagefter, som da skal fremsendes for sig med en Skrivelse, og saa fremdeles. Men dette er virkelig baade smaalige og forunderlige Omstøb, naar man nedsetter en Commission, om hvilken man dog maa forudsætte, at det maa kunne betroes til den efter de bestaaende Regler at give Bæfled til Examinanderne, og især, naar man gaaer ud fra, at Bæfleden dog skal gives af Commissionen, idet Ministeriet kun skal være et Brevsamlingssted. Disse offentlige Brevsamlingssteder udenfor dem, der høre under Postvæsenet, skulle vi overhovedet see at komme bort fra. — Naar der staaer i Lovforslaget, at den skriftlige Prøve skal kunne afholdes paa forskjellige Steder, hvilket under